דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת לא תגלחת דנזירות קתני ת"ש [1]וטמא ראש נזרו [א]בטהור שנטמא הכתוב מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר [ב]שאין טעון העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער והבאת ציפרין מי שהיה טמא מתחלה אינו דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ש"מ מאן תנא הא דת"ר א)אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא ב)מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה דתניא [2]וקדש את ראשו ביום ההוא [ג]ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו והא דתנן ג)[ד]נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ו)(ומני ר' יוסי בר' יהודה היא) כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא דרבי אמר קרא [2]וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו

ביום

דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו' ט) והכא דינא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאמי והא זה וזה ראויין לתגלחת: **לעולם** אימא לך תגלחת דטומאה א) כיון שהזה ושנה וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי (א) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת בתגלחת דנזירות קאמר דאילו נזירות בקבר כשהוא (ב) מגלח מעכשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר מצורע כשמתגלח תחילה מתגלח על שנתרפא מצרעתו והכי קתני ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה דנזיר אלא לתגלחת דצרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דנזירות דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר והוא בבית הקברות טעון גילוח דטומאה: **הא שמע וכי ימות מת עליו בפתע פתאום בטהור שנטמא כו':** **נזיר בקבר.** שהיה טמא מתחילת ב) נזירות: **אינו דין כו'.** (ג) ג) מדקתני ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שער שמע מינה דאין טעון גילוח ד) שער ש"מ: **אלא** (ד) **טמא שנזר שביעי שלו.** שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל ה) ואינו בר קרבן מתחיל למנות מהו ביום: **ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** דאין לו טהרה עד יום שמיני ו) שמביא קרבנותיו כו': **דתניא וקדש את ראשו.** שיתחיל למנות לענין נזירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיב ז) וביום השמיני יביא שתי תורים: **ביום תגלחתו.** שהוא שביעי כדכתיב וגילח (ה) את ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו ח): **והא דתנן נזיר שנטמא כו' מאן תנא.** ז) דחשיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו אלא קרבן אחד: **אמר רב חסדא ר' יוסי ברבי יהודה היא.** דאמר נזירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חיילא עילויה: **ומשכחת לה.** דתיהוי טומאות הרבה: **כגון שנטמא.** ומנה ששה כדי להזות ח) עליה בשלישי ובשביעי א] וחזר ונטמא ביו' ז' דטומאה אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא וחזר ונטמא בששי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל עליו טהרה כלל (ו) ודמי ט) לטומאה אריכתא. דאי אליבא דרבי לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי י) אינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא וליכא בהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא כ) בשמיני והויין להו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרצתא דלא יביא אלא קרבן אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שיצתה שעה שראויה להביא בה קרבן נתחייב על כל ל) אחד. הילכך לא מיתוקמא מ) אלא כרבי יוסי ברבי יהודה ש"מ: **מאי טעמא דרבי.** דאמר לא חיילא עליה נזירות דטהרה עד יום הבאת קרבנותיו: **דאמר קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'.** נ) דמשמע אימתי וקדש את ראשו שיתחיל למנות בו בזמן שכיפר עליו דהיינו בשמיני ס):

ורב

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה לית ביה במצורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם במגע: **לא** תגלחת טומאה דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר ראוי שערו לתגלחת מחמת נזירות ובימי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת צרעתו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימיו לנזירותו: **בטהור** שנטמא הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות נזירות בטהרה ואחרי כן נטמא כדכתיב והימים הראשונים יפלו: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעט ליה מאשם דכתיב בההוא ענייני והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביותר שהזקיקתו טומאתו לכך ת"ל וטמא ראש נזרו מיותר דמצי למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח ראשו: **ביום** הבאת קרבנותיו. דהכי כתיב בקרא ביום השמיני יביא שתי תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש ראשו ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך: **ביום** תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב](דף ט.): **משביעי** הוא דחיילא. משביעי[1] שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשכחת** טומאות הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר שהזה ושנה וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו באותו יום נזירות טהרה שיום שביעי הוי ממנין שלשים כי נטמא ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בששי דההיא ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא יצא שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני: **דאי** רבי. דאמר דאינו מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמיני כולה[2] טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בששי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיצא לשעה שראוי להביא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי צריך להביא קרבן טומאה אחר: **דכתיב** מאשר חטא על הנפש. וכתיב בההוא קרא לאלתר וקדש ראשו ביום ההוא פי' ביום שכיפר עליו דהיינו בשמיני: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דלשמיני דקיימינן ביה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו לשביעי דלייתור למשדי אשביעי:

ורבי

מסורת הש"ס

א) לעיל ח. ח:, ב) [כריתות ב:], ג) כריתות ט., ד) פ"ח ל"ג, ה) [ויקרא יד], ו) [במדבר ו], ז) [שם].

נוסחת הריב"ן

א) דכיון: ב) נזירותו אינו דין: ג) כדאמרי': ד) שער ליתא בכ"י: ה) דאינו: ו) שמביא בו קרבן מאן תנא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דאמר אין נזירות טהרה חלה עליו עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש כו': ז) דהשיב: ח) עליו: ט) ודמי ליה כטומאה: י) דאינו: כ) בשמיני כו': ל) אחת ואחת: מ) לא מתוקמא כר' אלא כר' יוסי: נ) (דמשמע) ליתא בכ"י: ס) בשמיני הס"ד ואחר כך מס"ד תניא ענין לשביעי שהוא יום תגלחתו שחלה עליו נזירות: דהדר אטמי קודם שהביא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: ורב וכו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו' והאי דקאמר ימי חלוטו כצ"ל ותיבת פריך נמחק: (ב) בא"ד כשהוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה נזיר וכו' נזירות אינו דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ה ש"מ כו' מדקתני: (ד) ד"ה אלא שטמא שנזר: (ה) ד"ה ביום תגלחתו וכו' יגלח ראשו כצ"ל ותיבת את נמחק: (ו) ד"ה כגון שנטמא וכו' טהרה כלל וקרי ליה טומאה אריכתא הס"ד ואח"כ מ"ה דאי אליבא וכו' ואינו חייב וכו' אלא קרבן אחד דאליבא דרבי כיון דנטמא ביום שמיני וכו' נתחייב קרבן על כל אחד כצ"ל והד"א ותיבת דאי נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא ביום ז' דטומאה וכו'. נ"ב עי' א"מ: ב] תוס' ד"ה ביום תגלחתו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף ב' נ"ב כצ"ל. ולא כחילופי גרסאות לעיל שהגיהו כמנהג. אורח מישור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. נ"ל כולהו.

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"ו מהל' נזירות הלכה ג:
יד ב מיי' שם הלכה ה:
טו ג מיי' שם הלכה ז:
טז ד מיי' שם הל' טו ועי"ש בכ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
2. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. לנזירות טהרה שניה (כריתות ב:).

פי' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא וכו' אע"פ שתחלתו היה טהור כ"ש טמא שקבל עליו נזי' בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהיינו יום ח' אז מתחיל קדוש ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בז' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה: כי כבר התחיל למנות נזירו' טהרה ומ"מ אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' דטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא בז' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב' קרבנות בעי למיתי: א) אימתי וקדש את ראשו בזמן שכפר. כלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא וממילא ידענא דאוכפר קאי:

א) נראה דכן היה גירסתו בגמ'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com